

26 Αυγούστου 2014

Προσκλητήριο προς τις κορυφές[1] (†) Ἀρχιμ. Θεοφίλου Ζησοπούλου

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο: agioritikesmnimes.blogspot.gr

«Χαίρε, ύψος δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς·
χαίρε, βάθος δυσθεώρητον και αγγέλων οφθαλμοίς»

«Χαίρε, ύψος δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς· χαίρε, βάθος δυσθεώρητον και Αγγέλων οφθαλμοίς». Αυτός είναι ένας από τους Χαιρετισμούς που συγκαταλέγονται στους 144 στίχους που απευθύνουμε στο σεπτό πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου κατά την Ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου. Ο χαιρετισμός αυτός δείχνει το ύψος του μεγαλείου της Παναγίας Παρθένου.

Ο άνθρωπος, αδελφοί μου, ποθεί τα υψηλά. Δεν αρέσκεται στην πεζότητα της ζωής. Ό,τι είναι υψηλό επιθυμεί να το κατακτήσει. Γι' αυτό, βλέπετε, πολλές φορές επισκεπτόμεθα μία πόλι και αναζητούμε ν' ανέβουμε σε υψηλά σημεία και από εκεί να την ατενίσουμε. Στα βάθη της καρδιάς του ανθρώπου υπάρχει μία έφεσις προς τα άνω. Γι' αυτό ο Κώστας Κρυστάλλης γράφει:

Θέλω, μα δεν έχω φτερά,

δεν έχω κλαπατάρια,

και τυραννιέμαι, και πονώ,

και σβυιέμαι νύχτα μέρα.

Παρακαλώ σε, σταυραητέ,

για χαμηλώσου ολίγο

και δός μου τες φτερούγες σου

και πάρε με μαζί σου,

πάρε με απάνου στα βουνά,

τι θά με φάη ο κάμπος!

Και εμείς οι Χριστιανοί αναζητούμε τα υψηλά, είμαστε ακρωρείται. Ο χριστιανισμός είναι ακρώρεια, είναι κορυφή. Βεβαίως πολλές φορές, λένε: «Μα δεν είμαστε και τέλειοι». Ασφαλώς και δεν είμαστε τέλειοι, αλλά αναζητούμε το τέλειο, όλοι μας ποθούμε την ανωτερότητα. Όλοι θέλουμε να είμαστε καλοί άνθρωποι, τίμιοι, ευεργετικοί. Όλοι θέλουμε να έχουμε καλό όνομα, Αλλά απαιτείται αγώνας και προσπάθεια.

Και οι χριστιανοί αναζητούν τις κορυφές. Όπως υπάρχουν οι ορειβάται, οι οποίοι ανεβαίνουν στις υψηλές κορυφές των ορέων -τους βλέπετε να βασανίζονται και με κίνδυνο πολλές φορές της ζωής τους, κάτω από άθλιες καιρικές συνθήκες- έτσι κι εμείς οι Χριστιανοί, ακούοντες την φωνή του απ. Παύλου «τα άνω ζητείτε, ου ο

Χριστός έστιν εν δεξιά του Θεού καθήμενος, τα άνω φρονείτε, μή τα επί της γης» (Κολ. γ 1-2), καλούμεθα ν' αφήσουμε τα εφήμερα, τα υλικά, τα πεζά και να αρχίσουμε ν' ανεβαίνουμε στις κορυφές, έχοντας οδοδείκτη την Παναγία μας.

Και έχει πολλές κορυφές ο χριστιανισμός. Μία από αυτές είναι να αποκολληθούμε από τα υλικά αγαθά. Γίναμε χωματένιοι. Γίναμε σάρκιοι. Δεν μας ενδιαφέρει τίποτε άλλο εκτός από το «φάγωμεν, πίωμεν, αύριο γάρ αποθνήσκομεν». Ας αποκολληθούμε από τα υλικά αγαθά. Ας φτερουγίσουμε σε υψηλότερα, πνευματικά επίπεδα. Ας μιμηθούμε τους Αγίους της Εκκλησίας μας, οι οποίοι είχαν την δύναμη να πατούνε και να περιφρονούνε τα πλούτη, να αποκολλώνται από τα υλικά αγαθά και να ζούνε σαν άγγελοι εδώ πάνω στην γή.

Να σας υπενθυμίσω τον Μ. Αντώνιο, τον ήρωα αυτόν της πίστεώς μας και διδάσκαλο της ερήμου, τον μεγάλο ασκητή, που έφθασε σε ύψη αρετής και αγιότητας. Ήταν κάτοχος μεγάλης περιουσίας. Όταν όμως πήγε για πρώτη φορά στον ναό, συγκλονίστηκε από την ευαγγελική περικοπή που άκουσε. Αναφερόταν στον πλούσιο νέο, ο οποίος ήθελε να κληρονομήσει την αιωνιότητα. Ο Χριστός του έδειξε τον δρόμο: «εί θέλεις τέλειος είναι, ύπαγε πώλησόν σου τα υπάρχοντα και δός πτωχοίς, και έξεις θησαυρόν εν ουρανώ, και δεύρο ακολούθει μοι» (Ματθ. ιθ' 21). Αν θέλεις να είσαι τέλειος, απαλλάξου από τα πλούτη σου, μοίρασε τα υπάρχοντά σου στους πτωχούς και ακολούθησέ με. Αλλά ο πλούσιος, πολύ λυπημένος, γύρισε τις πλάτες του στον Κύριο και έφυγε.

Όμως ο Μ. Αντώνιος, όταν επέστρεψε στο σπίτι του είπε, «Αυτό το ευαγγέλιο ήταν για μένα». Έδωσε στην αδερφή του το μερίδιο που της ανήκε, τα υπόλοιπα τα διένειμε στους φτωχούς και βγήκε στην έρημο. Έκει ζούσε σαν άγγελος, σαν το αηδόνη, ψάλλοντας μέρα-νύχτα τα μεγαλεία του Θεού και δοξάζοντας το όνομά Του.

Να μπορέσουμε να είμαστε υπεράνω χρημάτων, υπεράνω κτημάτων, για τα οποία πολλές φορές μισούμεθα, πολεμούμε, χύνουμε αίματα και δεν αφήνουμε τις καρδιές μας να αποκολληθούν από τα υλικά αγαθά και να φτερουγίσουν σε ύψη αρετής και αγιότητας.

Κορυφή της πίστεώς μας είναι η αγιότης.

Ζούμε, αδελφοί μου, σε μια κοινωνία που μυρίζει πτωμαίνη. Όπου κι' αν πάμε, όπου κι' αν στρέψουμε το βλέμμα μας, πρέπει να κρατήσουμε την μύτη μας από την αποφορά. Η κοινωνία μας αφήνιασε, έχασε τα λογικά της. Σαν τον λυσσασμένο δαίμονα οι άνθρωποι πέφτουν ο ένας πάνω στον άλλο και αλληλοεξοντώνονται. Μια κοινωνία που σήπεται πανταχόθεν και δεν υπάρχει από πουθενά ενα μήνυμα

ελπίδος.

Την κορυφή της αγιότητας μας δείχνει πάντοτε η Εκκλησία. Ένα μονοπάτι στενό και ανηφορικό οδηγεί σ' αυτήν. Δεν είναι λεωφόρος. Δεν είναι εύκολο να είσαι Χριστιανός. Δεν είναι εύκολο να επιτύχης την αρετή. Δεν είναι εύκολο να επιτύχης την τελειότητα. Ζούμε μέσα σ' έναν σάπιο και βρώμικο κόσμο. Αναπνέουμε καθημερινά την δυσωδία της αμαρτίας. Δεχόμεθα τις επιδράσεις του κακού. Χάνουμε πολλές φορές τα λογικά μας, ώστε να διερωτώμεθα: είναι ανθρώπινη η κοινωνία μας ή μήπως ζούμε μέσα σε μια κοινωνία- ζούγκλα με θηρία που το ένα κατασπαράσσει το άλλο;

Η κορυφή της αγιότητας με την θέλησή μας και με την χάρι του Θεού κατακτιέται. Άλλοι πριν από εμάς την κατέκτησαν και έστησαν εκεί την σημαία του σταυρού.

«Άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιός είμι». Οι στρατιές των Αγίων μας προσκαλούν. Η Υπεραγία Θεοτόκος μας προσκαλεί να ανεβούμε ψηλότερα. Όπως Εκείνη, για την οποία είπαμε ότι είναι το ύψος το δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς. Σ' αυτόν τον δρόμο πρέπει να βαδίσουμε αν θέλουμε να τιμήσουμε την Υπεραγία Θεοτόκο.

Υπάρχουν όμως κι άλλες κορυφές. Η κορυφή της αγάπης. Γεννηθήκαμε για ν' αγαπούμε και όχι για να μισούμε.

Ν' αγαπούμε πρώτα τον Θεό και μετά την εικόνα του Θεού, που είναι ο άνθρωπος. Για να αποκτήσουμε την θεϊκή αγάπη πρέπει να αγωνισθούμε. Να έχουμε την δύναμι να συγχωρούμε τον αδελφό μας. Να έχουμε την δύναμι να παραμερίζουμε τα σφάλματα των άλλων. Να έχουμε την δύναμι ν' ανεβαίνουμε ψηλότερα με την αγάπη μας και ν' αγκαλιάζουμε όλους τους ανθρώπους, εκείνους που μας έβλαψαν, εκείνους που μας αδίκησαν, και εκείνους που μας συκοφάντησαν.

Να ανεβούμε μας κάλεσε απόψε ο ιερός υμνωδός, προβάλλοντας στα μάτια μας το ύψος του μεγαλείου της Υπεραγίας Θεοτόκου. Συγχρόνως όμως μας έδειξε και το βάθος του μεγαλείου της, που είναι ανερμήνευτο ακόμη και για τους αγγέλους.

Το μεγαλείο της Υπεραγίας Θεοτόκου είχε περιεχόμενο. Δεν ήταν κούφιο, όπως κούφιοι είμαστε πολλές φορές εμείς οι άνθρωποι. Βλέπεις έναν άνθρωπο και θαυμάζεις την ευσέβειά του. Μα πρόκειται για μια ευσεβοφάνεια. Κάνει τον ευσεβή, χωρίς να έχει περιεχόμενο αυτή η ευσέβειά βαθειά μέσα στην καρδιά του.

Η Υπεραγία Θεοτόκος είχε μεγαλείο και βάθος. Είχε περιεχόμενο. Είχε βαθειά ταπείνωση, γι' αυτό ανέβηκε ψηλά. Εάν και εμείς θέλουμε να οικοδομήσουμε τον πύργο της αρετής και της αγιότητας, οφείλουμε να σκάψουμε βαθειά, γερά θεμέλια. Η καρδιά μας και η ζωή μας να έχουν περιεχόμενο, ώστε ο άγγελός μας

να στέκεται μπροστά με δέος και σεβασμό, γιατί θα βλέπη εναν άνθρωπο αρετής και αγιότητας, ένα οστράκινο σκεύος με θεϊκά στοιχεία που θα αγγίζουν ακόμη και τους αγγέλους. Αμήν.

1. Ομιλία που εξεφωνήθη εις τον Ι. Ναόν της Αγίας Λυδίας, στο Κέντρο Εσωτερικής και Εξωτερικής ιεραποστολής της Αδελφότητος «ΛΥΔΙΑ», στην Ασπροβάλτα.